

[Hans Kjær.]

tilvebragt ved særlige, af staten støttede, fordelagtige udlånsordninger, hvis det kan gøres uden alt for uoverskueligt besvær.

Derimod finder jeg, at det er en væsentlig skønhedsfejl ved forslaget, når det i § 2 begrænser virkningerne til sparere under et fast indkomstniveau. Jeg forstår vel, at finansministeren i fremsættelsen gør gældende, at sigtet hermed er at opnå en reel nyopsparing og at undgå overflytning af en opsparing, der allerede præsteres. Jeg forstår imidlertid ikke, at opsparingen skulle være mindre samfundsgavnlig, fordi den præsteres af folk med en indtægt over den fastsatte grænse. Det kan ikke være mindre vigtigt, at disse mennesker binder penge på tid og dermed udsætter et muligt forbrug, og det forekommer mig ikke velbegrundet at udelukke nogen fra den mindskelse i den samfundsmæssige straf for opsparing, som vor samfundsökonomi, som jeg før omtalte, kan medføre, blot fordi det drejer sig om folk, som man formoder desuagtet sparer op.

Dertil kommer, at udelukkelsen af et forholdsvist beskedent antal mennesker må medføre et administrativt besvær ved kontrol af skattebilletterne, når kontiene skal oprettes, eller når indbetaling sker i et nyt år på allerede oprettede konti. Det må være tvivlsomt, om dette besvær står i rimeligt forhold til det, man kan opnå ved en sådan begrænsning, og endelig kan man ikke udelukke, at nødvendigheden af at fremvise skattebilletten i sig selv vil kunne afholde mange fra at deltage i den ønskværdige opsparing.

Jeg vil derfor ikke på forhånd opgive, at bestemmelsen i § 2 kan ændres efter en nøje vurdering i det kommende udvalgsarbejde, hvor mit parti i øvrigt vil medvirke på den mest positive måde til lovforslagets gennemførelse.

Jens Frandsen: Ud fra en erkendelse af, at den private opsparing har været for lille, har man gennem årene og særlig vel i de senere år på forskellig vis forsøgt at stimu-

lere befolkningens interesse for opsparing. Vi har jo også en række bestemmelser i skattelovgivningen, der tilgodeser forskellige former for betaling til forsikringer, hvori der også er opsparing, aldersdomsbetryggelse og formål for børn.

Den 2. juni 1967 afskaffede den daværende regering den særlige ordning for kapitalbindingskonti. Det var en ordning, der havde vundet en ganske betydelig udbredelse, og som havde medvirket til betydelige sparevaner hos nye befolkningsgrupper. Det var imod venstres vilje, at loven blev afskaffet. Nu kunne vi vel sige, at lykken står den kække bi, når vi har fået en finansminister, der har fremsat et forslag til præmiering af opsparing.

Den nu foreslåede ordning har ikke noget med skattelovgivningen at gøre. Der ydes efter forslaget af statskassen en præmie på 20 pct. af det opsparede beløb til folk, der ønsker at benytte denne form, dog af en opsparing på mindst 500 kr. og højst 3.000 kr., og således at beløbet med præmieringen og tilskrevne renter er bundet indtil 1. januar 1975. Personer, hvem der årligt er pålignet en indkomstskat til staten på over 15.000 kr., kan ikke deltage i ordningen. Bindingen kan, som naturligt og rigtigt er, foretages på opsparingskonti i pengeinstitutter og i obligationer. Jeg kunne ønske at rejse det spørgsmål, om man ikke også kunne medtage investeringsforeninger.

Jeg regner med, at lovforslaget går til behandling i et udvalg, og skal derfor ikke yderligere omtale de enkelte bestemmelser i forslaget. Det rette sted hertil må være udvalget.

Formålet med denne lovgivning er godt, og jeg går ud fra, at udformningen har sigte på to ting, for det første at ordningen skal være så attraktiv, at befolkningen vil se en interesse i at bruge den, og for det andet at man begrænser fordelene — som må være ret iøjnefaldende — til det rimelige i forhold til formålet værdi, som jeg anser for at være ganske overordentlig stor. Jeg håber og tror, at pengeinstitutterne og de obliga-